

Stauning 22. april 2020

Kronik Ugepost uge 34 2020, Claus Thomas Nielsen

Skal vi så have popcorn nu?

Der er få oplevelser så smukke som at stå i det arabiske ørkensand i solnedgangen medens heden aftager og bønnen lyder fra minareten i den nærmeste bosættelse.

Der er i moskeen perfekt overensstemmelse mellem form og indhold. Moskeen skal ikke, som f.eks. den kristne kirke, have himmelstræbende linjer, thi der er i Islam ingen vej mellem himmel og jord. Allahs egen bolig har aldrig åbnet sig mod jorden. Allah har ikke åbenbaret sit væsen, kun sin magtvilje, således som man finder den i Koranen og i Muhammeds liv. Ikke engang fra Koranen til Allah er der forbindelse. Mennesker skal, siger al muslimsk lære, følge koranens bud, fordi Allah siger det og ikke fordi det fortæller noget om Allahs væsen. Derfor åbner moskeen sig ikke mod himlen, den lukker sig om åbenbaringen og om den bedendes viljesløse underkastelse.

Men hvad skulle det muslimske trossamfund i f.eks. Århus nu gøre, hvis medlemmerne blev "kulturmuslimer", dvs. hvis de holdt op med at komme i moskeen og i stedet tilbragte fredagen med at gå til popkoncerter og i øvrigt engagerede sig mere i den kommende pride-parade end i moskeens mulighed for bøn og studier i Allahs lov?

Skulle moskeen så, for at få kunderne tilbage, begynde på, blot engang imellem, at udskifte det helt simple monofone bønnekald med rytmer og tekster lånt fra Elton John, Anne Linnet eller David Bowie og påstå, at det kun var den ydre form, og ikke Islams hellige indhold, man derved ændrede? Skulle man, for også at tiltrække overklassesegmentet, holde en særlig fredagsbøn, hvor man inviterede en gourmetkok, holde spaghettibønner for den lavere middelklasse, holde særlige demensbønner for at tiltrække hvileløst plejehjems personale, børnehalebønner med børnepopsange for børnehavepersonalet? osv. osv. osv.

Gjorde man alle disse ting, ville man, såfremt finansieringen fra Saudiarabiens statskasse blev ved med at flyde, for det første skabe beskæftigelse til store grupper af personale, moskeerne aldrig havde haft før og de kunne bruge en stor del af arbejdstiden på at administrere hinanden. Man ville formentlig også for en stund virkelig få en masse mennesker, der ellers ikke kunne drømme om at sætte deres ben i moskeen, til at lægge vejen forbi og tænke, at det slet ikke var så slemt, som de forventede. De ville blive bekræftede i at de slet ikke behøver tage islam alvorligt, thi det gør jo ikke engang imamerne.

Men hvad ville denne udvikling ende med? Ja, det fortæller historien os klart og tydeligt. Enden ville, efter al religionshistorisk erfaring, være, at alle disse "reformmuslimske" moskeer blev helt tømte for medlemmer og solgt til andre formål. Religionshistorikere har med talrige eksempler påvist, at enhver religion som mindsker skellet mellem sig selv og andre konkurrerende livsanskuelser, snart bliver udslettet. I en kort tid kan en sænkelse af dørtrinnet forsinke udmeldelserne, men det vil først og fremmest gøre det lettere at træde ud. Når sluseportene åbnes, strømmer vandet ud og ikke ind. Livsanskuelser i fremdrift er altid livsanskuelser, som holder fast i deres fundament, hvor der er et højt og svært overskrideligt dørtrin ved indgangen, hvor sproget og ritualerne er ophøjede og kræver en indsats og hvor medlemmerne tror nok på dens sandhed til at de er villige til at være i modsætning til deres nære omgivelser.

Det er derfor Islam vokser eksplosivt i Europa medens de kristne kirker er ved helt at dø ud. Hvem gider bruge en kirke hvor ikke engang præsterne længere tror på det oprindelige indhold?

Ethvert barn rammes af ærefrygt når det træder ind i et helligt rum hvor der foregår en hellig handling og hvor der er overensstemmelse mellem form og indhold. Og ethvert barn kan gennemskue falskheden når det ikke længere er denne overensstemmelse:

Som et børnehavebarn spurgte midt under en såkaldt ”børnegudstjeneste”: Skal vi så have popcorn nu?

Claus Thomas Nielsen

Sognepræst